

paa, at denne Regel for Fremtiden skal overholdes, at altsaa disse Bidrag skulle sættes høiere, end de hidtil er sat, i Følge den Praxis, som nu en Gang har dannet sig. Allerede af den Grund — og det er som jeg allerede har nævnt, Lovforslagets Mening, at saaledes skal det ske — ville disse Bidrag jo for Fremtiden blive satte høiere, og det ikke saa lidt høiere, end de hidtil er blevet. Hvad der skal betales, vil altsaa blive mere end hidtil i disse Tilfælde. Men Bidragene ville ogsaa blive større, eller rettere den Sum, der i det Hele skal udredes til disse Bidrag, vil blive større af en anden Grund, og det er den, at Forpligtelsen til at hde Bidrag i Følge Lovforslaget, som Udvalget er enigt i, kan udstrækkes, indtil BARNET har fyldt sit 18de Aar. Som bekendt har Bidragene hidtil ikke skullet svares længere, end til BARNET havde fyldt 14 Aar. Naar man altsaa udstrækker Forpligtelsen til at svare Bidrag, i det Mindste naar det tiltrænges, til BARNETS 18de Aar, kommer der jo derved en Forøgelse af, hvad der skal betales. Desforuden har det ærede Udvalg i sit Vædringsforslag Nr. 1 ogsaa sigtet til, at Bidraget paa anden Maade skulde blive noget større, end det hidtil har været. Dette Vædringsforslag gaar i det Væsentlige ud paa, at Ordet „nødtørfstig“ skal falde bort. Det, som Vædringsforslaget sigter til, er altsaa dette, at Bidragene ikke skulle holdes indenfor det Nødtørfstige, men kunne bestemmes noget rigeligere. Jeg ser, at den ærede Ordfører ryster paa Hovedet, men jeg tror ikke, at Vædringsforslaget kan fortaas anderledes. Vædringsforslaget under Nr. 1 gaar ud paa, at i Stedet for Ordene i Lovforslagets § 1: „hder BARNEMODEREN Bidrag til de Omkostninger, BARNETS nødtørfstige Underhold fordrer“, skal indsættes: „Bidrag til BARNETS Underhold kan i Fremtiden o. s. v.“ Ordet: „nødtørfstig“ er altsaa gaaet ud, og det maa vel have den Hensigt, jeg nævnte, det kan sikkert ikke opfattes anderledes. Fremdeles er der kommet et Tillæg til disse Udgifter derved, at det i § 2 bestemmes, at BARNEFADEREN skal udrede mindst Halvdelen af de Omkostninger, som ere medgaaede til Moderens Barselsfærd. Denne Post have vi hidtil ikke kjendt i vor Lovgivning, den kommer altsaa til som et Plus, den kommer til som Noget, der forstørre de Udgifter, der skulle udredes paa dette Omraade. Endelig skal jeg endnu i denne Forbindelse nævne, at i Vædringsforslaget Nr. 9 til § 4 tillægger Udvalget et retslig Forlig, indgaaet mellem BARNEMODEREN og BARNEFADEREN, den samme Virkning som en Øvrigheds Resolution, der fast-

sætter Bidragets Størrelse, og da saa et Forlig i Reglen maa antages at være af en saadan Betskaffenhed eller i det Mindste let kan være det, at der i Følge det hdes noget Mere, end hvad der kan ventes tilkjendt ved en Øvrighedsresolution, bliver der ogsaa her en Forøgelse af, hvad der skal udredes paa dette Omraade. Naar man ser hen til, hvorledes det hidtil er gaaet med Indgangen af de Bidrag, der ere forelagte vedkommende BARNEFÆDRE, efter de hidtil bestaaende Regler, da ophyses det i Motiverne, at disse Bidrag hidtil kun ere komne meget mangelfuldt ind. Det heder paa det nævnte Sted, at uagtet de strenge Forholdsregler man kan træffe imod BARNEFADEREN, der som bekendt jo navnlig bestaar i Udpanning, Indeholden af hans Løn, Afsoning med Fængsel paa Vand og Brød, naar han ikke betaler, har Erfaringen dog viist, at det i de fleste Tilfælde, navnlig med Hensyn til Indeholdelse i Løn, hvor der ikke er god Villie til Stede, lykkes det dog BARNEFADEREN at unddrage sig fra at betale, og der tilføies lidt længere nede paa samme Sted, at der er mangfoldige Tilfælde, i hvilke Afsoningen, altsaa ved Vand og Brød, finder Sted, uagtet Vedkommende maatte have været i Stand til at skaffe Bidragene tilveie. Det er altsaa hidtil gaaet temmelig mangelfuldt med at faae disse Bidrag ind. BARNEFÆDRENE have i et ikke ringe Omfang vidst at unddrage sig Betalingen af Bidragene og tillige i ikke ringe Omfang foretrukket at affone Bidragene paa Vand og Brød i Stedet for at betale, selv om det maatte antages, at de i Virkeligheden vilde have været i Stand til at skaffe Pengene, dersom de havde havt Villie dertil. At Bidragene ikke ville gaa bedre ind, naar man nu gjør dem saa meget større, forstaar sig af sig selv. Man maa tværtimod efter al Rimelighed vente, at de ville gaa endnu slettere ind end tidligere fra BARNEFÆDRENE af, og det er derimod, at det ærede Udvalg i Samstemning med Lovforslaget har truffet en meget indgribende Foranstaltning. Denne Foranstaltning gaar nemlig ud paa, at Kommunerne, enten BARNEFADERENS Opholds- eller Forsørgelsekommune, disse to Kommuner kan der være Spørgsmaal om, jeg skal ikke gaa nærmere ind paa, hvilken af dem det skal være, skal uden Videre forlods betale Bidragene til vedkommende BARNEMODER, naar BARNEFADEREN ikke gjør det i rette Tid. Det er altsaa en positiv Udgift paa Kommunen, en Byrde, der paalægges den at betale dette Bidrag, saaledes som det er bestemt ved Øvrighedsresolution eller ved Forlig. Kommunen har saa ganske vist en Anvisning paa at faae Beløbet tilbage hos BARNEFADEREN,